

Recensie Terra Reversa in Gonzo (circus) (GÃ© Huismans, (95), 2010, p. 95)

Deze recensie van Terra Reversa. De transitie naar rechtvaardige duurzaamheid (Peter Tom Jones & Vicky De Meyere, Berchem/Utrecht, epo en Uitgeverij Jan Van Arkel, 2009), vanwege GÃ© Huismans, werd gepubliceerd in Gonzo (circus), Jan-Feb 2010, nr. 95, p. 94. Aangezien de auteur heel duidelijk thuis is in het transitiewereldje is deze recensie zeker de moeite waard om te lezen.

Download pdf recensie Terra Reversa/Gonzo hier

Meer info over Gonzo: http://www.gonzocircus.com/?page_id=1215

Gonzo (circus) heeft sinds 1991 de belangrijkste (r)evoluties binnen het muzieklandschap van op de eerste rij meegemaakt. Zowat alles is de redactie gepasseerd. Van de laatste stuip trekkingen van vinyl als massamedium, over de opkomst en devaluatie van de cd, tot de mondiale verspreiding van de mp3 en de illegale download. En dat alles in minder dan twee decennia.

Het einde van deze aardverschuiving lijkt nog lang niet in zicht. We staan immers aan de vooravond van het virtuele hoofdstuk, met het verdwijnen van de (betaalbare) fysieke geluidsdrager als één van de mogelijke scenario's. Insiders beweren bovendien zelfs dat de echte crisis in de muziekwereld nog niet eens is begonnen. Platenfirma's, de uitzonderingen uiteraard buiten beschouwing gelaten, reageren echter nog altijd verkrampd op deze gang van zaken. Als toppunt van paranoia de onbeholpenheid of blinde kostenbeheersing "wie zal het zeggen?" manifesteert zich een nieuw verschijnsel, namelijk de digitale promotiekopie. Promo's worden niet langer fysiek tot de journalist(e) gebracht, maar met behulp van een (gecodeerde) internetlink. Ook Gonzo (circus) ontsnapt hier niet aan. In het beste geval kun je de muziek nog naar je iPod slepen; in het slechtste geval verdampt de muziek na vijf luisterbeurten in de ether.

Of een album waarin een artiest hart, ziel en energie heeft gepompt, überhaupt niet beter verdient dan enkele summiere luisterbeurten, is een ethische vraag die echter weinigen zich lijken te stellen. Gonzo (circus) stelt die vraag wel. Omdat we muziek belangrijk vinden en er passioneel van houden. En omdat we onszelf ook vanuit journalistiek standpunt ernstig wensen te nemen. (Relativeren doen we wel in de kroeg.)

De virtuele promo manifesteert zich niet alleen bij majors, maar ook steeds meer kleinere, onafhankelijke labels kiezen voor deze kortzichtige optie. Los van een essentieel gebrek aan respect, is het vooral een ontluisterend gebrek aan visie. En dat dreigt zo zware consequenties te hebben. Platenfirma's die (nu al) klagen dat ze nauwelijks nog worden opgepikt in de cultuurkaternen van dagbladen of (mainstream) tijdschriften riskeren hiermee zichzelf nog meer in de voet te schieten. Ze moeten achteraf niet komen klagen dat ze ook op deze pagina niet meer (structureel) aan bod komen. Of denken ze nu werkelijk dat we al die plaatjes netjes gaan kopen en dan bespreken? Gonzo (circus) wordt weliswaar nog steeds gedreven door passie en een gezonde dosis altruïsme, maar gek of naïef zijn we niet. Noem ons maar principieel. Of stront eigenwijs. Tegelijkertijd dreigt deze tendens ook de inhoudelijke relevantie van het blad een stuk te ondermijnen. Belangrijke releases moeten nu eenmaal onder de aandacht worden gebracht. Een dilemma dringt zich op!

Wie op Gonzo (circus) mag blijven rekenen, zijn eigenzinnige artiesten als Hildur Guðnadóttir (p. 43), Ben Chasny (p. 30) of Ben Frost (p. 24) die op hun beurt ondersteund worden door dito labels. Zij begrijpen dat de relatie met onafhankelijke media een win-winsituatie is voor alle betrokken partijen. We hebben elkaar allemaal nodig. Zo eenvoudig is dat.